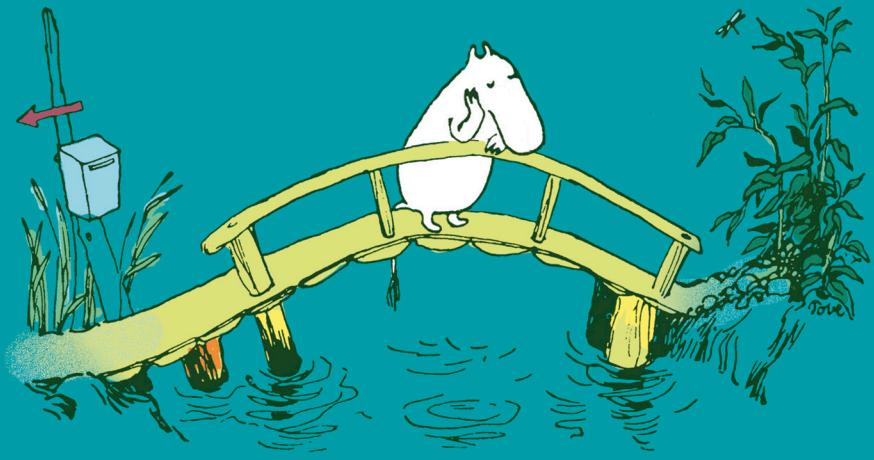
Tove Jansson

ÜSTÖKÖS A MÚMINVÖLGYBEN

„Ha üstökösről van szó, sosem lehet tudni.
Csak jönnek és mennek, ahogy nekik tetszik.”

MÓRA

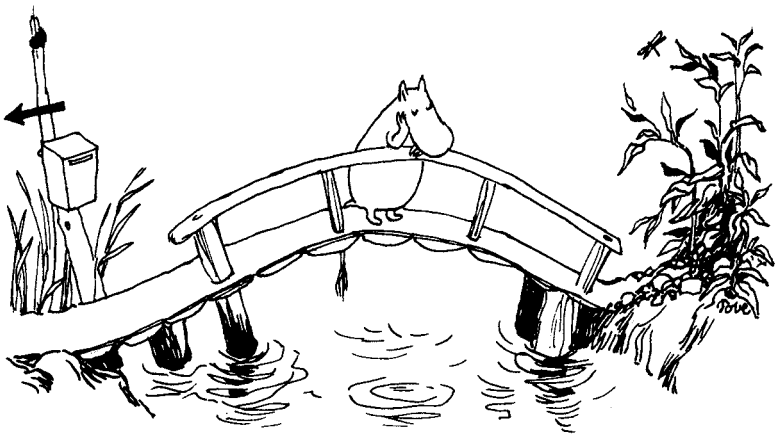
ÜSTÖKÖS A MÚMINVÖLGYBEN

Tove Jansson

ÜSTÖKÖS A MÚMINVÖLGYBEN

Móra Könyvkiadó

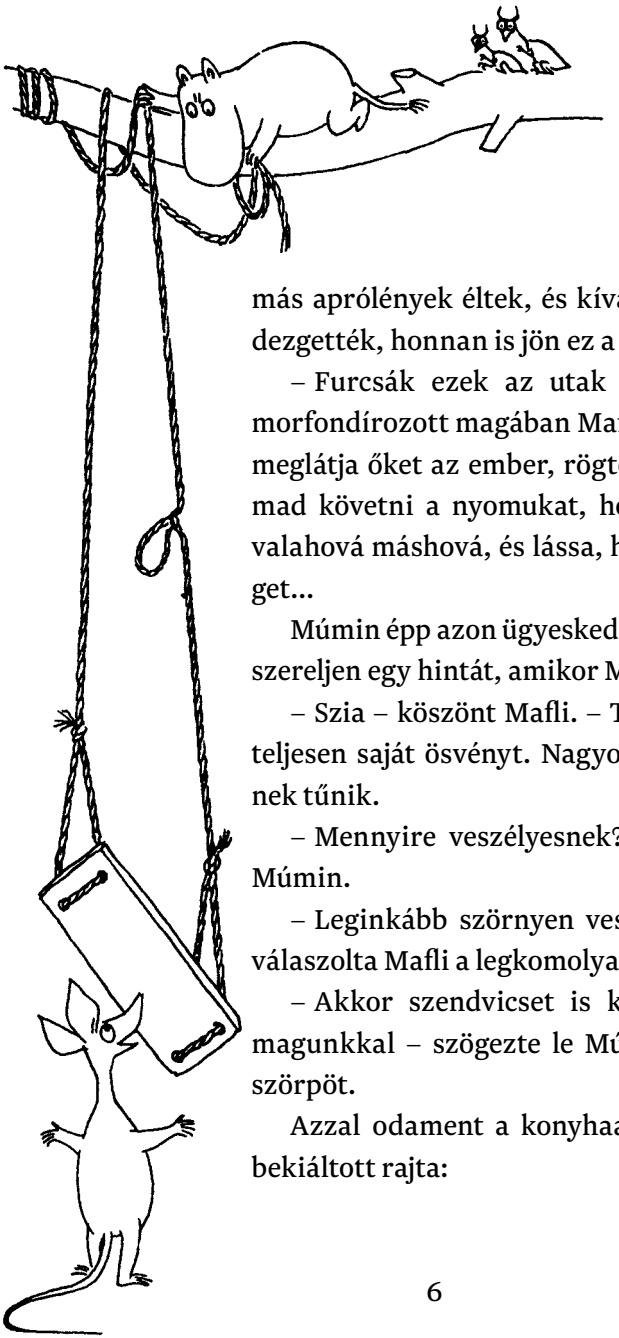

Ugyanazon a napon, amikor Múminpapa elkészült a kis folyón átvezető híddal, Mafli, ez a kis állat nagy felfedezést tett. Talált egy új ösvényt, amelyet senki más nem ismert rajta kívül. Az utacska sejtelmesen eltűnt az erdő egy sötét pontján. Mafli sokáig állt ott, és csak nézte-nézte.

– Ezt el fogom mesélni Múminnak – gondolta. – Együtt kell felfedeznünk ezt az utat, mert egyedül félek odamerészkedni.

Azzal keresztbe rakott két száraz faágat, hogy újra megtalálja az ösvényt, és amilyen gyorsan csak tudott, hazaszökdécselt.

Nagyon szép kis völgyben laktak. Rengeteg boldog aprólény és sok nagy, zöld fa volt benne. A virágos réten keresztülfolyt egy kis folyó, széles ívben kikerülte a kék Múminházat, majd eltűnt más tájak felé, ahol

más aprólények éltek, és kíváncsian kérdezgették, honnan is jön ez a folyócska.

– Furcsák ezek az utak és folyók – morfondírozott magában Mafli. – Amikor meglátja őket az ember, rögtön kedve támad követni a nyomukat, hogy eljusson valahová máshová, és lássa, hol érnek véget...

Múmin épp azon ügyeskedett, hogy felszereljen egy hintát, amikor Mafli odaért.

– Szia – köszönt Mafli. – Találtam egy teljesen saját ösvényt. Nagyon veszélyesnek tűnik.

– Mennyire veszélyesnek? – kérdezte Múmin.

– Leginkább szörnyen veszélyesnek – válaszolta Mafli a legkomolyabban.

– Akkor szendvicset is kell vinnünk magunkkal – szögezte le Múmin. – Meg szörpöt.

Azzal odament a konyhaablakhoz, és bekiáltott rajta:

– Hallod, Mama? Vinnünk kell ennivalót.

– Hallom, hallom – mondta Múminmama. – Rendben.

Mindjárt bele is tett néhány szendvicset a mosogató melletti kosárba. Ezután egy nagy fémdobozból kivett egy mancsnyi cukorkát, egy másikból két almát, majd fogott négy kis virslit, ami az előző esti vacsoráról maradt, meg előszedett egy üveg kikevert szörpöt is, ami mindig ott állt készenlétben a sütő feletti polcon.

– Ó, hát ez remek! – kiáltott fel Múmin. – Akkor hát viszlát! Jövünk, amikor jövünk.

– Szervusztok – köszönt el tőlük Múminmama.

Múmin és Mafli átmentek a kerten, átvágtak a virágos réten, majd felmentek a dombra, egészen a sötét erdőig, amelyben még sosem jártak. Ott lerakták a kosarat, és lenéztek a völgybe. A Múminház csak piciny pontnak tűnt, a folyó pedig mindössze keskeny zöld szalagnak. Innen fentről a hinta nem is látszott.

– Még soha nem voltál ilyen messze a mamádtól – mondta Mafli. – Csak én jártam már itt, teljesen egyedül. És most megmutatom neked az új ösvényemet, amit teljesen egyedül találtam.

Ide-oda tekintgetett, körbeszaglászott, körbefülelt, megnézte a nap állását, és mindenféle más furcsaságot is csinált, végül felkiáltott:

– Tessék, itt van! Én találtam meg! Na? Mit szólsz

hozzá? Nem gondolod te is, hogy veszélyesnek tűnik? Na jó, előreengedlek.

Múmin belépett a zöld sötétségbe, persze nagyon óvatosan. Néma csend fogadta.

– Jól nézz körül minden irányba, nincs-e ott valami veszélyes dolog – suttogta Mafli.

– Nem tudok minden irányba egyszerre körülnézni – ellenkezett Múmin. – Te nézz hátrafelé, az nekem már nem megy.

– Nem, nem, nem akarok hátrafelé nézni! – tiltakozott Mafli félénken. – Sokkal rosszabb, ha mögöttem jön valaki, mint ha szembetalálkozom vele! Ez a te feladatod!

– Na jó, akkor menj te elöl – mondta erre Múmin.

– Nem, azt sem akarom! – kiáltotta Mafli. – Nem mehetnénk inkább egymás mellett?

Úgyhogy ettől kezdve szorosan egymás mellett haladtak, egyre mélyebbre és mélyebbre az erdőbe.

Körülöttük minden egyre zöldebb és sötétebb lett. Az ösvény először felfelé ment, aztán lefelé, egyre keskenyebbé és keskenyebbé vált, míg végül teljesen elfogyott. Csak mohát és páfrányt láttak maguk előtt.

– Minden út vezet valahova – motyogta Múmin. – Itt valami nem stimmel. Az nem lehet, hogy egyszer csak vége van a semmi közepén.

Néhány lépést tett előre a mohaszőnyegen.

– És ha soha többé nem találunk haza? – suttogta Mafli.

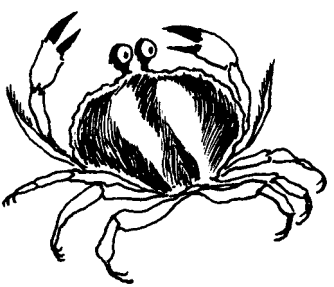
– Csönd! – szólt rá Múmin. – Hallod, amit én hallok?

Mélyen bentről, a fák mögül halk morajlás hallatszott. Múmin tett még néhány lépést, felemelte az orrát, és szimatolni kezdett. A levegő nedves volt, és barátságos illatot árasztott.

– De hisz ez a tenger! – kiáltotta, és szaladni kezdett, mert mindennél jobban szeretett fürdeni.

– Várj! – kiáltott utána Mafli. – Itt ne hagyj egyedül!

De Múmin meg sem állt a tengerig. A parthoz érve ünnepélyesen letelepedett a homokba, és nézte a hullá-

mokat, amelyek csak jöttek-jöttek egymás után, mindegyikük tetején fehér habszegéllyel. Nemsokára Mafli is odaért, és leült Múmin mellé.

– Egyszerűen ott hagytál! Magamra hagytál azzal a sok veszéllyel! – panaszkodott.

– Annyira megörültem – mentegetőzött Múmin. – Tudtam, hogy van a völgy, a folyó, a hegy, de azt nem tudtam, hogy tengerünk is van. Nézd, micsoda pompás hullámok!

– Olyan hidegnek és dühösnek tűnnek! – zsörtölődött Mafli. – Ha belemegyünk, vizesek leszünk, ha meg felpattanunk rájuk, hányingert kapunk.

– Te nem szeretsz víz alá bukni? – kérdezte Múmin csodálkozva. – Tudsz nyitott szemmel a víz alatt úszni?

– Tudok, de nem akarok – válaszolta Mafli.

Múmin felállt, és határozottan elindult a tenger felé.

– Csakis saját felelősségedre! – kiáltott utána Mafli. – Soha nem lehet tudni, mi vár rád odalenn!

De Múmin meg sem hallotta, csak belevetette magát egy hatalmas hullámba, amelyen átsütött a nap. Először csak zöld fénybuborékokat látott, majd megpillantotta a homokos talajban ingó hínárerdőt is, amely olyannak tűnt, mintha most lépett volna ki a fodrászszalonból, és szebbnél szebb, kívül fehér, belül rózsaszín kagylóhéjak díszítették. Minél távolabbra nézett, annál sötétebb lett a tenger, mintha eltűnne egy feneketlen, fekete lyukban. Múmin erre már meg-

fordult, és hagyta, hogy egy hullám fellökje a felszínre, majd kisodorja a partra. Ott ült Mafli, és segítségért kiáltozott.

– Azt hittem, belefulladtál! – mérgelődött. – Vagy bekapott egy cápa! Mi lett volna velem nélküled?

– Ne légy már nevetséges – mondta erre Múmin. – Ismerem én a tengert. Egyébként lenn, a víz mélyén támadt egy remek ötletem. Egy nagyon jó ötletem, de titok.

– Mekkora titok? – kérdezte Mafli. – Legalább olyan nagy, mint a „nyeljen el a feneketlen mélység”?

Múmin bólintott.

– Nyeljen el a feneketlen mélység – mormogta Mafli. – Elszáradt csontjaimat falják fel a keselyűk, és soha többet ne egyek fagylaltot, ha bárkinek is elárulom a titkok titkát. Na és mi az a titok?

– Gyöngyhalász leszek, és a gyöngyeimet egy ládában fogom rejtegetni – felelte Múmin. – Minden fehér kis kő gyöngy. Legalábbis az, amelyik fehér és nagyon kerek.

– Én is gyöngyhalász akarok lenni! – kiáltotta Mafli. – Én a partról fogom halászni őket. Az egész tengerpart tele van nagyon fehér és nagyon kerek kövekkel.

– Á, te ezt nem érted – magyarázta Múmin. – Csak akkor lesz belőlük gyöngy, ha a víz alatt vannak. Na szia – mondta, és újra belevetette magát a hullámzó tengerbe.

– És akkor én mit csináljak? – kiáltott utána Mafli.

– Mondjuk, keress egy ládát a gyöngyöknek! – szólt vissza Múmin, és lebukott a víz alá.

Mafli továbbsétált a tengerparton.

– Mindig neked jut a szórakoztatóbb rész – motyogott magában. – Csak azért, mert én vagyok a kicsi.

És nekiállt ládát keresni, de nem talált. Csak hínárt és néhány deszkadarabot. A tengerpart nagyon hosszan, unalmasan nyúlt el, távolabb azonban volt egy hatalmas szikla, amely meredeken futott le a tenger-